

ſkuelfer kom til Orde paa den Maade, ſom man fra hvert enkelt Lands Side anſaa for tjenligt, for at man derefter, efter noie Overveielſe af Sagen, kunde prøve paa at gjennemføre en ſælles Foranſtaltning. Derfor tog den danſke Regjering Initiativet til denne Sags forberedende Overveielſe, og efterat en ſaadan havde fundet Sted imellem Udfendinge fra de tre nordiſke Riger, og diſſe vare komne til et foreløbig ſamſtemmende Reſultat, tog den danſke Regjering ikke i Betænkning at opfordre den ſveſt-norſke Regjering til at træde i Underhandling om Afſlutning af en Myntkonvention. Jeg har holdt mig forviſſet om, at derſom de Mænd, der valgtes af Danmark paa den ene Side, og af Sverig-Norge paa den anden Side, afſluttede en ſaadan Konvention, og vare i Stand til at enes derom, vilde der ikke fra den danſke Rigsdags Side møde nogen Bænkeſelighed ved at faae en ſaadan Konvention vedtagen. I denne Opfattelſe er jeg ikke bleven ſkuffet; men det var ikke, og kunde ikke være den danſke Regjerings, eller en danſk Miniſters, Sag at overveie, hvilke Hindringer og Bænkeſeligheder der kunde møde i et af de Lande, ſom ſtaa under Hs. Majeſtæt Kongen af Sverig og Norge. Naar den ærede Ordfører ligesom bebreidende fremhævede, at den danſke Regjering, ſom Thinget i denne Sag har fulgt, havde taget feil med Hensyn til det norſke Storthing's Opfattelſe af Stillingen, da er det, ſom det ærede Thing let vil ſe, en Miſforſtaaelſe. Det vilde være et Overgreb, og det vilde være aldeles unaturligt, om den danſke Regjering under Sagens foregaaende Overveielſe og Forberedelſe vilde tage Hensyn til, hvorledes Forholdene vilde ſtille ſig i den norſke Repræſentation; dette tilkom ikke den danſke Regjering. Men ganſke viſt tilkom det og paalaa det den danſke Regjering, at have en klar Opfattelſe af, hvorvidt en Overenskomſt, ſom blev afſluttet efter dens egen Opfordring, kunde vinde Tilſlutning paa den danſke Rigsdag; men i den Henseende har den danſke Regjering ikke taget feil. Efterat Sagen havde været behandlet her, og efterat det andet Thing havde givet ſit Samtykke til Konventionen den 18de December 1872, har Myntlovsforſlaget efter min Anmodning til Formanden i det andet Thing ikke været bragt til 3die Behandling der, fordi jeg helt vel vidste, at Sagens Udfald var tvivlſom i det norſke Storthing, og fordi jeg maatte anſe det for ønskeligt, at Lovforſlaget ikke blev endeligt vedtaget her, for Myntkonventionsſpørgsmaalets Afgjørelſe havde fundet Sted i det norſke Storthing. Dette traf noget længere ud, end det fra danſk eller ſveſt Standpunkt var ønskeligt. Vi have al Opfordring til ikke paa nogen Maade at kritiſere ſelve Forhandlingerne eller Beſlutningen i Storthinget, men derimod er Sagens hele Gang en ſaa nødvendig Faktor, et ſaa nødvendigt Led i Thingenes Udvikling, at man er berettiget til at udtale ſig derom.

Jeg ſiger, at det fra danſk eller ſveſt Standpunkt vilde have været ønskeligt, om Afgjørelſen kunde være kommen noget tidligere i Storthinget, ſaaledes at man noget tidligere kunde have overveiet, hvad der var at gjøre, naar Storthinget nægtede ſit Samtykke til Konventionen. Jeg er hender næmlich meget villig, at det er en Menne, at Sagen kommer til Behandling nu ſaaledes i de ſidſte Dage af Samlingen, og jeg kan ogſaa være enig med det ærede Medlem i, at det er en Menne, at Udvalgets Erklæring kun har foreligget ſiden igaar; men at den ikke tidligere har kunnet foreligge, er en Følge af Sagens hele Gang, og jeg kan ikke andet end paafjønne, at Thinget har villet foretage Sagen allerede nu, naturligtviſ forudſat, at den Hurtighed, hvormed den ſaaledes fremmes, ikke ſkader den. Viſt er det, at den Omſtændighed, at vi baade her i Rigsdagen og i den ſveſt Rigsdag ere ſaa nær ved Slutningen, har til Følge, at vi derved praktiſt taget ere ſaa godt ſom indſkrænkede til et Ja eller et Nei til det Forſlag, der er gjort af den ſveſt Regjering. Jeg fremhever væſentlig dette Lids-Hensyn, fordi det er mig ganſke klart, at denne Lids-Trængſel hen imod Slutningen af Samlingen paa begge Steder pæer en afgjørende Indflydſelſe paa Maaden, hvorpaa Spørgsmaalet ſtilles, ellers vilde jeg ikke have fundet det nødvendigt at komme ind paa dette Lidsſpørgsmaal. Udfaa, mine Herrer, Konventionen ſaldt i Storthinget i Lovsdags 8te Dage. Det var ſaa tvivlſomt, hvilken Afgjørelſe Sagen vilde faae, og man var ſaa lidet tilbøjelig til at anſtille Betragtninger over det i og for ſig meget beklagelig Udfald, at det ærede Thing vil finde det forſtaeligt, at der ikke forinden havde fundet nogen Forhandling Sted, hverken i Miniſteriet ſelv eller mellem den ſveſt og den danſke Udenrigsminiſter om, hvad der under en ſaadan beklagelig Forudſætning vilde være at foretage; men inden 24 Timer efter at Beſlutningen var ſalden i Norge, havde Kongen af Sverig og Norge i det ſveſt Statsraad fattet den Beſlutning, at indbyde den danſke Regjering til at forhandle om en Indſkrænkning af Myntkonventionens Omraade til Sverig og Danmark, ſaaledes at Udgang holdtes aaben for Norge til at tiltræde ſamme. Lige ſaa liden Betænkeſelighed ſom den danſke Regjering havde ved at tage Initiativet til en Konventions Afſlutning mellem de tre Riger, lige ſaa lidet vilde den danſke Regjering have anſet ſig opfordret eller berettiget til at gjøre den ſveſt-norſke Regjering et ſaadtan Forſlag om en Indſkrænkning af Myntkonventionens Omraade. Det ligger i Forholdets Natur, at et ſaadtan Forſlag kun kunde komme fra Kongen af Sverig og Norge, men paa den anden Side forekommer det mig ogſaa aldeles klart, at naar et ſaadtan Forſlag kommer fra Kongen af Sverig og Norge, ere to Ting giøve. Den ene Ting er den, at vi kunne være forviſſede om, at